

talte ved den Lejlighed følgende: „Jeg var personlig med til at lægge den første Ligning hjemme i min Kommune, og jeg tør sige, at Sogneraadet der gjorde sig den største Ulejlighed for at bruge Loven, som den skulde og kunde bruges. Men vi var alle klar over, at hvis denne Lov skulde opfyldes, kunde man ikke undgaa at lægge ny Skat paa de mindre Skatteydere og heller ikke at slaa af paa de større Skatteyders“. Det var for saa vidt beklageligt, at denne Erkendelse fremkom saa sent. Heldigere vilde det have været, om Ordføreren var kommet til den tre Aar tidligere og havde staaet sammen med Socialdemokratiet, da det stæmte mod Skattelovene. Men sen Erkendelse er jo bedre end ingen, og det, som den ærede Ordfører den Gang udtalte, har jo staaet som en Kendsgerning gennem de 12 Aar, i hvilke vi har haft de nuværende Skatte love. Hver Gang de kommunale Ligningsmyndigheder skulde paalægge Skatten, hvad enten det var den personlige Formue- og Indkomstskat, eller det var Ejendomsskylden, har de, naar de havde tilendebragt Ligningen, maattet erkende, at Skattelovene havde saadanne Bestemmelser, at det ikke var muligt at undgaa at ramme de smaa Skatteydere haardere, end man egentlig ønskede; medens man omvendt savnede Midler til at ramme de store Skatteydere saaledes, som de rettelig burde. De Forsøg, der har været gjort for at komme bort fra denne Uretfærdighed, er mislykkedes. De, der har Fordel af Uretfærdigheden, har været stærke nok til at opretholde den bestaaende Tilstand, medens de, der har paataalt denne Uretfærdighed, ikke har kunnet gennemføre deres Forsøg paa at ændre Lovene, hvad enten det gjaldt de personlige Skatter eller det Forhold, der her er paa Tale. Vi naaede saaledes i Rigsdagssamlingen 1913—14 frem til her at faa vedtaget et Forslag om Ændringer i Loven om Ejendomsskyld, men det gik dette Forslag som tidligere Forslag, det blev standset i Landstinget. Man vilde ikke der være med til at gennemføre, hvad man her ansaa for paakrævet, hvis man skulde vise nogenlunde Retfærdighed med Hensyn til Ejendomsvurderingen.

Ogsaa udenfor Rigsdagen er der gjort

Forsøg paa at udarbejde Ændringsforslag til de gældende Skattelove. I Aaret 1910 nedsatte Indenrigsministeren en Kommission, der fik den Opgave at foreslaa Ændringer til de gældende Skatte love, og det Lovforslag, vi her behandler, udtrykker paa det nøjeste de Ønsker, som den samlede Skattekommission fremsatte i sit Forslag fra 1913 — jeg tror, det var i dette Aar, Kommissionen endte sit Arbejde. De Punkter, som den samlede Kommission udtalte Enighed om, var følgende: en hyppigere almindelig Vurdering, en særlig Ansættelse af Jordens Værdi og samme Fradrag i Vurderingssummen for alle bebyggede Ejendomme.

Hvad det første Punkt angaar, antydede Kommissionen, at den fandt det rimeligt, at Hovedvurdering foretoges hvert 5te Aar, og at de halvårlige Omvurderinger faldt bort, saaledes at der kun blev helaarlige Omvurderinger. Den højtærede Finansminister foreslaar nu, at der skal være almindelig Vurdering hvert tredje Aar, og at der herefter ikke i den treaarige Periode skal finde Omvurdering Sted, medmindre det begæres af Ejeren. At en hyppigere Hovedvurdering er nødvendig, er erkendt fra alle Sider, og det blev stærkt fremhævet under Finanslovens første Behandling. De nuværende høje Ejendomspriser har i ikke ringe Grad bidraget til at styrke Kravet om en hyppigere almindelig Vurdering, selv om det maa erkendes, at ikke just alle de Handler, som er fremdragne i Pressen og andre Steder, kan godtgøre den store Forskel mellem Ejendomspriserne nu og tidligere, idet den stærkt forøgede Værdi af Besætning, Avl, Redskaber o. s. v. selvfølgelig maa tages med, naar man vil anstille en Sammenligning. Men bortset herfra er der ikke Tvivl om, at en hyppigere Vurdering er i højeste Grad paakrævet, og at navnlig en Nyvurdering netop i Øjeblikket er paakrævet, fordi Ejendomspriserne nu er kommet op paa en Højde, der langt overstiger de Priser, der var gældende ved den almindelige Vurdering i 1909. En hyppigere Vurdering vil jo i særlig Grad fremme Retfærdigheden derved, at de større Ejendomme rammes mere føleligt — og ogsaa mere retfærdigt —